

de
Gouden
Kandelaar

ISRAËL EN DE NIEUWE MENS

Albert Postma

VISIE VOOR DE GEMEENTE

John Morrison

Aflevering 153

ISRAËL EN DE NIEUWE MENS

Inleiding

Dit artikel is een bijbelstudie die jaren geleden gehouden is. Het was de laatste van een serie bijbelstudies over de Galatenbrief, met een uitweiding over de positie van Israël. Daarover bestaan vele meningen. Onze bedoeling was om het Woord te laten spreken en daaruit conclusies te trekken. Dit is op heel beperkte schaal gedaan en daarom hopen wij binnenkort een meer volledige studie over Israël te publiceren, aan de hand van het boek “Just before dawn” van de Nederlands-Amerikaanse evangelist Cornelius Vanderbreggen.

Wij vragen u om met een open hart deze studie te toetsen aan het Woord.

Lezen: Deuteronomium 28.

Dit hoofdstuk kun je in tweeën delen. De scheidslijn loopt tussen vers 14 en 15. Het eerste deel gaat over de zegen; het tweede over de vloek. Wanneer komt de zegen en wat is de voorwaarde voor de vloek? Want er is een voorwaarde aan verbonden. Vers 1: “Indien gij dan aandachtig luistert naar de stem van de HERE, uw God, en al zijn geboden, die ik u heden opleg, naarstig onderhoudt, dan ...” Dat is de voorwaarde voor de zegen. En het is een geweldige zegen die erop volgt!

Dan de vloek. Daar heeft Mozes veel meer verzen voor nodig, wel meer dan vijftig! Van vers 15 tot en met 68. Wat is de voorwaarde voor de vloek? “Indien gij *niet* luistert ...” Dit hele hoofdstuk bestaat dus uit twee gedeelten: “Als je aandachtig luistert, dán ... Als je niet luistert, dán ...” Ik raad je aan om dat helemaal te lezen. Wat God daar tegen Israël zegt is niet gering! Het is een ongelofelijke vloek waarbij verwarring, bedreiging, ziekten, plagen, kwalen, waanzin, verblinding en verstandsverbijstering worden genoemd. Het is geen kleinigheid wat God hier zegt.

Nu is de grote vraag: Luistert dit volk waar dit tegen gezegd wordt

aandachtig naar de stem van God? Dat is een cruciale vraag. En ik neem aan dat iedereen in de wereld, alle christenen, het er over eens zijn dat het volk *niet* aandachtig luistert; het luistert helemaal niet naar de stem van God, want God heeft gesproken in Zijn Zoon. Ze luisteren helemaal niet, noch de orthodoxe Jood, noch de doorsnee liberale Jood.

Wat hier staat in Deuteronomium 28, wat Mozes zegt tegen het volk, vinden we bij alle profeten.

Geen zegen zonder bekering

We gaan nu door het Oude Testament en we zien dat er maar één voorwaarde is waarop God het volk kan zegenen, waarop Hij het land terug kan geven, overvloed kan geven, de woestijn kan laten bloeien. Hij kan dat alleen doen op grond van *bekering*. Dat is een wet. God *kan* niet zegenen, tenzij iemand zich bekeert. Ja, de algemene zegen: “God laat Zijn zoon opgaan over bozen en goeden”, maar de specifieke zegen is *alleen* voor hen die zich bekeren.

Laten we nu eens door het Oude Testament heen bladeren.

Deuteronomium 30:1-5: “Wanneer dan al deze dingen over u komen, de zegen en de vloek, die ik u voorgehouden heb, en gij dit ter harte neemt te midden van al de volken, naar wier gebied de HERE, uw God, u verdreven heeft, en wanneer gij u dan tot de HERE, uw God, *bekeert* en naar zijn stem luistert overeenkomstig alles wat ik u heden gebied, gij en uw kinderen, met geheel uw hart en met geheel uw ziel – *dan* zal de HERE, uw God, in uw lot een keer brengen en Zich over u erbarmen; Hij zal u weer bijeenbrengen uit al de volken, naar wier gebied de HERE, uw God, u verstrooid heeft. Al waren uw verdrevenen aan het einde des hemels, de HERE, uw God, zal u vandaar bijeenbrengen en vandaar halen; de HERE uw God, zal u brengen naar het land, dat uw vaders bezeten hebben, gij zult het bezitten en Hij zal u weldoen en u talrijker maken dan uw vaders.” Heb je de voorwaarde niet over het hoofd gezien? Eigenlijk zijn deze verzen al voldoende, maar we gaan door.

Nehemia 1:8 en 9. Een deel van het volk, dat in ballingschap was, is al teruggekeerd. Nehemia hoort van de rampspoed van Jeruzalem en dan bidt hij: “Doch gedenk aan het woord, dat Gij aan uw knecht Mozes voorgehouden hebt: Pleegt gij trouwbrek, dan zal Ik u onder de volken verstrooien. Maar, *bekeert gij u tot Mij en onderhoudt gij naarstig mijn geboden* – al waren uw verdrevenen aan het einde des hemels, Ik zal hen vandaar vergaderen en hen brengen naar de plaats die Ik verkoren heb om

daar mijn naam te doen wonen. Zij zijn toch uw knechten en uw volk, dat Gij verlost hebt door uw grote kracht en door uw sterke hand.”

Nu naar Jesaja. In de tweede helft van hoofdstuk 1 vinden we het gericht over Jeruzalem. In vers 27 en 28 staat: “Sion zal door recht verlost worden, en wie daaruit zich bekeren, door gerechtigheid; maar er zal verplettering zijn van de overtreders en zondaars tezamen, en wie de HERE verlaten, zullen vergaan.” Jesaja 10:21 tot en met 23: “Een rest zal zich bekeren, de rest van Jakob, tot de sterke God. Want, al ware uw volk, o Israël, als het zand der zee, een rest daaronder zal zich bekeren; verdelging is vast besloten, een verdelging die vast besloten is, voltrekt de Here, de HERE der heerscharen, in het midden van de ganse aarde.” Deze profetie is nog niet vervuld.

Jesaja 55:6: “Zoekt de HERE, terwijl Hij Zich laat vinden; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is. De goddeloze verlate zijn weg en de ongerechte man zijn gedachten en hij bekere zich tot de HERE, dan zal Hij Zich over hem ontfermen – en tot onze God, want Hij vergeeft veelvuldig.” De voorwaarde is: bekering.

Jesaja 59. In de N.B.G. staat als kop boven het hoofdstuk: “Geen verlossing zonder bekering”. We lezen in vers 20: “Maar als Verlosser komt Hij voor Sion en voor wie zich in Jakob van overtreding bekeren, luidt het woord des HEREN.”

Jeremia 5:1-3. Jeremia staat er vol van. “Zwerft rond in de straten van Jeruzalem, ziet toch en speurt na, zoekt op zijn pleinen, of gij iemand vindt, of er een is, die recht doet, die oprechtheid betracht, dan zal Ik haar vergeven. Al zeggen zij ook: Zo waar de HERE leeft, toch zweren zij vals. HERE, zien uw ogen niet naar oprechtheid? Gij hebt hen geslagen, zij voelden geen pijn; Gij hebt hen vernield, zij hebben geweigerd tuchtiging aan te nemen; zij hebben hun aangezicht harder gemaakt dan een rots, zij hebben geweigerd zich te bekeren.”

Jeremia 8:4 en 5: “Gij nu zult tot hen zeggen: Zo zegt de HERE: Zal men vallen en niet weder opstaan, of zich afkeren en niet weder omkeren? Waarom is dan dit volk: de Afkerige, en Jeruzalem: Bestendige Afkerigheid? Zij houden vast aan bedriegerij, zij weigeren zich te bekeren.”

Jeremia 23. Hier wordt gesproken over de profeten die profeteren over Jeruzalem. En ik werd me er pijnlijk van bewust hoe waar dit nog steeds is in onze tijd. Profeten als Jesaja, Jeremia en Ezechiël moesten oproeien tegen een leger van valse profeten. Ze stonden vaak alleen. Er waren allerlei profeten “des Heren” die over Jeruzalem profeteerden; en zij profeteerden de mooiste dingen. Maar de ware profeten moesten daar

steeds tegenin gaan met: “God zal haar vernietigen”. Geen wonder dat Jeremia in een put werd gegooid. Kijk wat de Here zegt in Jeremia 23:14: “Maar bij de profeten van Jeruzalem heb Ik gezien wat afschuwelijk is: echtbreken en met leugen omgaan; zij sterken de handen der boosdoeners, dat niet één zich van zijn boosheid bekeert; zij zijn Mij altezamen als Sodom geworden, zijn inwoners als Gomorra.” Dan, in vers 16: “Zo zegt de HERE der heerscharen: Hoort niet naar de woorden der profeten, die u profeteren; zij maken, dat gij u aan een ijdele waan overgeeft, zij spreken het gezicht van hun eigen hart.” Ze meenden wel dat ze profeteerden, maar het kwam uit hun eigen verlangen, uit hun eigen hart, “niet uit des HEREN mond. Zij zeggen voortdurend tot wie Mij verachten: De HERE heeft gesproken: gij zult vrede hebben; en tot ieder die wandelt in verstoktheid van hart, zeggen zij: geen kwaad zal u overkomen” (vs. 17).

Broeders en zusters, dit *gebeurt* vandaag de dag, exact zoals het hier staat! Er zijn mannen Gods die dit verkondigen. Profeten – maar niet van de Allerhoogste – die zeggen: “Vrede, vrede zij over dit land (Israël)! Het gaat goed en het zal steeds beter gaan. God is met u.” Dat is wat de profeten altijd beweerd hebben, de valse, wel te verstaan. Gods profeet was vaak één enkele stem die ertegenin moest gaan. Weet je wat God zegt van de situatie toen en de situatie nu, die nog even urgent is? Zegt God “Vrede over dat land, vrede”? Zegt Hij “Vrede ook over ieder land dat dit landje zegent”? De bijbel zegt: “Er is *geen* vrede”!

Jeremia 25:5: “*Bekeert* u toch een ieder van zijn boze weg en van de boosheid uwer handelingen, *dan* blijft gij in het land dat de HERE u en uw vaders gegeven heeft van eeuw tot eeuw.” We zouden zo door kunnen gaan. We lichten er maar enkele teksten uit; het is zo droevig om al die teksten te lezen.

Ezechiël 18:30 tot en met 32: “Daarom zal Ik u richten, huis Israëls, ieder naar zijn eigen wegen, luidt het woord van de Here HERE. Bekeert u en wendt u af van al uw overtredingen, dan zal u dat niet een struikelblok tot ongerechtigheid worden. Werpt alle overtredingen die gij begaan hebt, van u weg, en vernieuwt uw hart en uw geest. Waarom toch zoudt gij sterven, huis Israëls? Want Ik heb geen welgevallen aan de dood van wie sterven moet, luidt het woord van de Here HERE; daarom bekeert u, opdat gij leeft.” Zonder bekering is er geen leven.

Ezechiël 33:11. De Here zegt in vers 10 en 11 hetzelfde als wat we net gelezen hebben in hoofdstuk 18. En de Here roept op in vers 11: “Zeg tot hen: zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here HERE, Ik heb geen behagen in de dood van de goddeloze, maar veeleer daarin, dat de

goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft.” Let wel, dit wordt gezegd tegen het volk Israël, zoals trouwens alle profetieën. “Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen. Want waarom zoudt gij sterven, huis Israëls?” Zonder bekering geen leven, maar sterven.

Daniël 9:11 tot 14: “Ja, geheel Israël heeft uw wet overtreden en is afgeweken door niet te luisteren naar uw stem. Daarom is over ons uitgestort de met een eed bekrachtigde vloek, welke geschreven staat in de wet van Mozes, de knecht Gods, want wij hebben tegen Hem gezondigd. En Hij heeft de woorden bevestigd, die Hij gesproken had over ons en over onze regeerders, die ons bestuurden, door zulk een groot onheil over ons te brengen, als er nergens geweest is onder de ganse hemel, behalve in Jeruzalem. Zoals geschreven staat in de wet van Mozes, is al dit onheil over ons gekomen, en wij hebben de Here, onze God, niet vermurwd door ons te bekeren van onze ongerechtigheden en acht te slaan op uw waarheid. Daarom was de HERE wakker om het onheil over ons te brengen”.

Hosea 14:2 tot en met 5: “Bekeer u, Israël, tot de HERE, uw God, want door uw ongerechtigheid zijt gij gestruikeld. Komt met woorden van schuldbelijdenis, bekeert u tot de HERE, zegt tot Hem: Vergeef de ongerechtigheid geheel en al, en wees genadig; wij bieden als offerstieren de belijdenis onzer lippen. Assur zal ons niet verlossen, op paarden zullen wij niet rijden. En wij zullen niet meer zeggen tot het werk onzer handen: Onze God!” Dat is wat Israël vandaag de dag doet. Ze zeggen tot het werk van *hun* handen: Dat is onze God. En dan zegt de Here: “Ik zal hun afkerigheid genezen, Ik zal hen vrijwillig liefhebben, want mijn toorn keert zich van hen af.” Maar de toorn keert zich nimmer af zonder bekering. Niet van de Jood, niet van de heiden, ook niet van ons. Er is geen verlossing zonder bekering! Wat was het eerste woord dat de Here sprak toen Hij op dertigjarige leeftijd Zijn bediening begon? Zijn eerste woorden die opgetekend staan in het boek Mattheüs zijn: “Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.”

Vandaag de dag is het woord bekering bijna taboe geworden. In veel kerken en kringen wordt het woord bijna niet meer gebruikt. Bekering geldt niet alleen voor de Joden, het geldt voor iedereen. Er is bekering nodig voordat God genadig is, bekering tot de levende God. Je afkeren van jezelf en je keren tot God. Dan is er heil; dan is er genade. Hij is zeer gaarne genadig; Hij vergeeft zo graag. Maar Hij verlangt van ons een ootmoedig hart, een verbroken en verbrijzeld hart. Zonder dat is het noch in het Oude, noch in het Nieuwe Testament mogelijk om een zegen van God te krijgen. Ik ben meer en meer overtuigd geraakt van de grote dwaling die

vandaag de dag verkondigd wordt, een zeer ernstige dwaling. Want God heeft nooit zo gehandeld. God wil dat de zondaar zich bekeert. God heeft lang geduld, maar God kan niet zegenen tenzij men zich tot Hem bekeert. Wanneer heeft het volk Israël zich bekeerd? In 1948? In 1897, toen “De Jodenstaat” verscheen van Theodor Herzl, de grondslag van het Zionisme? Heeft Israël zich toen bekeerd? Of in 1967, bij de vijfdaagse oorlog? Hoe kan God een volk overwinning geven, een volk dat de Here niet zoekt? Waar lees ik in de bijbel dat God zegt over een volk dat Hem niet zoekt: “Ik zal je toch maar de overwinning geven”? Je ziet door het hele Oude Testament heen datzelfde principe, dat God pas de overwinning gaf als het volk zich bekeerde. Nooit anders. Er is in het Woord geen grond te vinden voor de huidige staat Israël.

Amos 4:6. “Israëls onbekeerlijkheid” staat er boven. “Ik echter, Ik heb u gegeven reinheid van tanden in al uw steden en broodgebrek in al uw woonplaatsen. Toch hebt gij u niet tot Mij bekeerd, luidt het woord des HEREN.” En de Here gaat verder – Ik heb dit gedaan en Ik heb dat gedaan, maar ... “Toch hebt gij u niet tot Mij bekeerd” (de verzen 8 tot en met 11). Waar lezen we dat God na zoveel duizend jaar zegt: “Je hebt je wel niet tot Mij bekeerd, maar vooruit, het is nu verjaard, Ik zal je wel weer zegenen”. Ik kan zo’n tekst nergens vinden. God *gaat* iets doen met Israël. *God* gaat iets doen. Maar dat heeft niets met het Zionisme te maken. Dit is het woord van God.

Nog één tekst uit het Oude Testament, Zacharia 1:3. Dit is maar een kleine greep uit alle teksten. Ieder die het Oude Testament kent weet dat het er vol van staat. In de profeten, in het boek van de Kronieken en van de Koningen – het is één grote les. Je ziet Deuteronomium 28 uitgewerkt in het hele Oude Testament. Als het volk luistert... zegen; als het niet luistert... vloek. Het is één illustratie van Deuteronomium 28. Daarom is dat zo’n wezenlijk hoofdstuk. Nehemia verwijst ernaar in zijn gebeden, en Daniël verwijst ernaar in zijn gebed. Het is de grond van zijn gebed.

Zacharia 1. Wat staat er boven in onze bijbel? “Oproep tot bekering”! We lezen in vers 2 en 3: “De HERE is op uw vaders zeer toornig geweest, maar zeg tot hen: zo zegt de HERE der heerscharen: bekeert u tot Mij, luidt het woord van de HERE der heerscharen, *dán zal Ik tot u wederkeren*, zegt de HERE der heerscharen.” Wij, wedergeboren christenen, zijn wel eens in zonde gevallen, terug gegleden. Dat was misschien maar een dag, of twee dagen. Maar wat merkten we? De Here was niet meer met ons, de vrede was weg. Wat moesten we doen? Een aantal weken wachten tot de Here uit Zichzelf weer genadig begon te zijn? Werkte dat zo bij jou? Bij mij

niet. Ik moest het belijden en om vergeving vragen door het bloed van Jezus. En dan? Wat was het resultaat? Vrede in mijn hart. Onmiddellijk. Was dat bij jou ook zo? Ik denk dat het bij iedereen zo werkt. Maar het verjaart niet! God denkt niet op een gegeven moment: “Nou ja, hij is zo onbekeerlijk, en het duurt al zo lang nu, vooruit, laten we maar weer genadig zijn.” Zo is het bij God niet.

Er is maar één conclusie van al deze bijbelverzen uit het Oude Testament. Waarom zien velen het niet? Het ligt er dik op, zou ik zeggen. Er is maar één conclusie: De huidige staat Israël kan niet door Gods zegen ontstaan zijn. God kan geen overwinning geven aan een volk dat Hem niet erkent, Hem niet eert, dat zijn Messias verworpen heeft. Het koninkrijk is van hen weggenomen (Mat. 21:43)! Wat we nu zien is namaak, een vervalsing. “Er gebeuren wonderen”, zegt men. Dat zou best kunnen. Maar behalve de Here zijn er ook nog anderen tussen hemel en aarde die wonderen kunnen doen.

Een aards en een hemels Jeruzalem

We gaan nu naar het Nieuwe Testament om te kijken wat er over Jeruzalem gezegd wordt. We beginnen in Lucas 13:34. Daar zegt de Here Jezus zelf: “Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels, en gij hebt niet gewild. Zie, uw huis wordt aan u overgelaten. Maar Ik zeg u, gij zult Mij niet meer zien tot het ogenblik komt, dat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren!” Zie je? “*Totdat gij zegt ...*”. En dan, in Lucas 19, waar Jezus weent over Jeruzalem (vs. 41) zegt Hij: “Och, of gij ook op deze dag verstond wat tot uw vrede dient; maar thans is het verborgen voor uw ogen.” Het is ook nu nog voor hen verborgen. Dan, in vers 44: “... en zij zullen u en uw kinderen in u vertreden en zij zullen in u geen steen op de andere laten, *omdat gij de tijd niet hebt opgemerkt, dat God naar u omzag.*” Ze hebben nog steeds de tijd niet opgemerkt dat God naar hen omgezien heeft, in Christus Jezus.

Openbaring 11:8. Het gaat hier over de twee getuigen, maar daar zullen we nu niet op ingaan. “En hun lijk zal liggen op de straat der grote stad, die geestelijk genaamd wordt Sodom en Egypte, alwaar ook hun Here gekruisigd werd.” Dit is nog toekomst. Deze grote stad, Jeruzalem, wordt *geestelijk* Sodom en Egypte genoemd. Dus op dit moment is Jeruzalem Sodom en Egypte. En als die twee getuigen daar zijn is het nog

steeds Sodom, geestelijk gesproken. Maar van ons, gelovigen, wordt in Hebreeën 12 gezegd dat we niet genaderd zijn tot de berg Sinai, maar tot de berg Sion. Het is duidelijk uit Hebreeën dat dit niet de aardse berg Sion is. “Maar gij zijt genaderd tot de berg Sion, tot de stad van de levende God, het *hemelse Jeruzalem*” (Heb. 12:22).

Wat is een Jood?

“Want niet hĳ is een Jood, die het uiterlijk is, en niet dát is besnijdenis, wat uiterlijk, aan het vlees, geschiedt, maar hĳ is een Jood, die het in het verborgen is, en de ware besnijdenis is die van het hart, naar de Geest, niet naar de letter. Dan komt zijn lof niet van mensen, maar van God” (Rom. 2:28,29). Als je een besneden hart hebt, ben je naar Gods oordeel een Jood, in de geestelijke zin van het woord. Dat zegt Paulus in Filippenzen 3:3: “Want wij zijn de besnijdenis, die door de Geest Gods Hem dienen, die in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen.” Wij zijn besneden, naar Gods Woord, als we door Gods Geest Hem dienen, als we in Christus Jezus roemen en niet op onszelf vertrouwen, zelfs niet op onze afkomst. Want Paulus noemt op: “... uit het volk Israël, ... een Hebreëer uit de Hebreeën, ... een Farizeëer ...” (Fil. 3:5). Alles wat hem winst was, heeft hij om Christus’ wil *schade* geacht! En nu komen we bij het geheim van Paulus. En dat is het hart van het evangelie.

Maar eerst wil ik nog naar Galaten 4 gaan: Hagar en Sara. “Zegt mij, gij, die onder de wet wilt staan, luistert gij niet naar de wet? Er staat immers geschreven, dat Abraham twee zonen had, één bij de slavin en één bij de vrije. Maar die van de slavin was naar het vlees verwekt, doch die van de vrije door de belofte. Dit is iets, waarin een diepere zin ligt. Want dit zijn twee bedelingen: de ene van de berg Sinai, die slaven baart, dit is Hagar (dus Ismaël). Het woord Hagar betekent de berg Sinai in Arabië. Het staat op één lijn met het tegenwoordige Jeruzalem, want dat is met zijn kinderen in slavernij” (Gal. 4:21-25). Zie je wat hier staat in dit gedeelte? Wat we hier gelezen hebben is dat Abraham bij Hagar een zoon verwekte, Ismaël, en dat dát het beeld is van het huidige Israël. En wij die uit de Geest geboren zijn, hetzij Jood, hetzij heiden, het doet er niet toe wat we vroeger waren, wij die in Christus Jezus zijn, zijn kinderen van de belofte. Wij zijn Isaak. “Maar het hemelse Jeruzalem is vrij; en dat is onze moeder. ... En gij, broeders, zijt, evenals Isaak, kinderen der belofte. Maar zoals destijds hij, die naar het vlees verwekt was, hem, die naar de geest verwekt was, vervolgde, zo ook nu” (vs. 26, 28). Wat bedoelt Paulus

hiermee te zeggen? Zoals Ismaël Isaak vervolgde, zo vervolgen de Joden de christenen. Zo kwamen de Joden binnen in de Galatengemeente om de broeders en zusters af te houden van de waarheid in Christus. “Zend de slavin weg met haar zoon, want de zoon der slavin zal in geen geval erven met de zoon der vrije.” Duidelijker kan het haast niet.

Johannes spreekt trouwens in Openbaring 2 en 3 over mensen die zeggen dat ze Joden waren (en het waren Joden), maar het niet zijn (Op. 2:9 en 3:9), maar een synagoge des satans. Dat is niet gering wat daar gezegd wordt door de Here Jezus.

De kern van het evangelie

Nu komen we bij de kern, de kern van jouw en mijn christenleven. *De* waarheid van het Nieuwe Testament. Hèt grote feit, dat Paulus zag door openbaring en waarom hij het zo moeilijk had en vaak alleen stond. De Here had het hem laten zien; Hij had het geheim aan hem geopenbaard. In Jeruzalem zien we – zo lezen we in Handelingen – hoe men tegenover een groot probleem kwam te staan. Er kwamen allerlei mensen tot geloof, ook heidenen. Die werden dus ook min of meer Joden. Moesten die zich wel of niet laten besnijden en hoe zit het met al die wetten en geboden? Moesten ze die wel doen of niet doen? In hoeverre moet een heiden Jood zijn en hoever kan de Jood die christen wordt met de heidenen meegaan? Dat was het probleem waar men in Handelingen mee zat, waar men in de eerste gemeente mee worstelde. Hoe konden deze mensen samengaan? In hoeverre moesten ze zich bij elkaar aanpassen? Ze hebben er een congres over gehouden en afspraken gemaakt waarbij ze zo goed mogelijk probeerden de zaak op te lossen.

Maar Paulus kreeg de openbaring van God, het antwoord. Helaas, de Jood heeft afgedaan. “De Jood”, zegt Paulus in Romeinen, “was net zo goed een zondaar als de heiden.” Paulus toont in de eerste twee hoofdstukken van Romeinen aan dat het beide zondaars zijn. Waarom? Omdat ze beide terug gaan tot Adam en een zondenatuur hebben. En het antwoord van God op deze gevallen schepping is veel ingrijpender dan veel christenen ooit beseft hebben of kunnen bedenken. Het antwoord van God op de gevallen mensheid is *een nieuwe mensheid!* Dat is het hart van het evangelie. De Jood ... weg met hem! De heiden ... weg met hem! Kruisig hem! Zowel de Jood als de heiden verdient het oordeel van God. En ze stierven, in Christus Jezus, toen Hij stierf. De oude schepping was voorbij.

Er was een scheidsmuur tussen hen, zegt Efeziërs 2. God had het volk apart gezet. Hij had ze onderscheiden door de besnijdenis. God had een plan met dat volk; Hij wilde uit hen de Messias tevoorschijn brengen. Maar ze waren niet *beter* dan de andere volken. En alleen op grond van die besnijdenis vonden ze dat ze geen honden waren, zoals al die anderen. De hele wereld is altijd vol geweest van dit soort tussenmuren. Want als je bij de Grieken kwam in die tijd, was het precies hetzelfde. De Grieken keken met minachting neer op alle overigen, die barbaren waren. Zij hadden cultuur en beschaving, maar de rest van de wereld waren barbaren. Zij hadden dus een soortgelijke opvatting als de Joden. En ook vandaag de dag is de mensheid verdeeld. Er worden allerlei scheidsmuren opgebouwd tussen mensen, tussen rassen, tussen natiën. Er wordt gevochten om die muren. Rassen en natiën vechten tegen elkaar.

Wat heeft God met dit geweldige probleem, met al die tussenschotten en die muren van verdeeldheid gedaan? God heeft *iets nieuws* gedaan. Hij heeft met al deze problemen in de wereld waar geen vrede was, *in Zichzelf* vrede gemaakt. Hij heeft, “in Zichzelf vrede makende, de twee tot één nieuwe mens geschapen”. Dat is Gods werk. God heeft ze niet bij elkaar gebracht en gezegd: “Jullie moeten maar aan elkaar wennen, je een beetje aanpassen, wat geven en wat nemen. Jullie moeten maar statuten opstellen waar je het allemaal mee eens kunt zijn.” Nee, dit was iets heel anders. En daarom, wat in Christus geschiedde was niet alleen vergeving van zonden voor de Jood en voor de heiden, maar God had iets nieuws gemaakt. De Here Jezus werd de laatste Adam en de tweede Mens, het Hoofd van een nieuwe mensheid. We kunnen dit niet genoeg benadrukken, omdat we er in ons leven elke dag mee te maken hebben. Wat doen we daarmee? Het hele christenleven is hierop gebaseerd en wordt geleefd vanuit deze waarheid, dé waarheid die in Christus is. Elke misleiding en elke dwaling kunnen we hiermee ontmaskeren. Het oude is voorbij. Er is in Christus iets nieuws geschapen. Een nieuwe mens, “die naar God geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid” (Ef. 4:24). De Jood hield op Jood te zijn toen hij zich bekeerde tot God en in de Here Jezus Christus ging geloven. Hij was geen Jood meer, hij was gestorven aan zijn Jood-zijn. Er is in Christus geen Jood! Er is in Christus geen heiden. Er is in Christus geen calvinistische Nederlander. Er is in Christus geen baptist; er is in Christus geen pinkstergemeente. Er is in Christus één nieuwe schepping. Geen tussenmuren. Eén nieuwe mens. Er is geen Messiasbelijdende Jood in Christus. Het hart, het wezen van het evangelie wordt aangetast door zo te denken. Het oude is voorbij! Er is geen Jood, ook geen heiden meer. Er is

één nieuwe schepping. “Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen. En dit alles is uit God” (2 Cor. 5:17,18).

Dat is Gods verlossing. Dat is Gods antwoord. En alleen wie zich bekeert tot Christus Jezus, alleen wie in Hem gelooft, gaat binnen in dit geheimenis. Die maakt deel uit van de gemeente van Jezus Christus. Er is geen Jood in de gemeente, er is geen heiden in de gemeente. Er is geen Griek, geen Nederlander, geen Zambiaan en geen Chinees. Zij zijn allen gestorven met Christus en nu een nieuwe schepping. Dat is het geheim van gemeenschap met elkaar, is het niet zo? Als we een broeder of zuster in de Heer ontmoeten, al kennen we hem nog maar heel kort, maar we weten: we zijn van de Here Jezus, dan is er gemeenschap, waarbij al het andere wegvalt. Cultuur, taal, ras, dat is allemaal onbelangrijk. Gemeente van Jezus Christus. Iets nieuws. Waarom hebben wij dan weer allemaal muren opgetrokken? Tussenmuren die scheiding maken? Waarom is er geen vrede onder Gods volk? Waarom maken wij onderscheid tussen Jood en Griek? Omdat men deze waarheid niet kent. Want pas op grond van deze waarheid is er vrede. We krijgen nooit eenheid, tenzij we deze waarheid verstaan. Door te geloven in dat volbrachte werk van Jezus Christus is er eenheid. En die eenheid moeten we dan bewaren. Maar die is er dan. “Ik ben gestorven, ik leef niet meer; Christus leeft in mij”.

Christus, alles in allen

Laten we kijken naar Efeziërs 2:10 tot en met 19: “Want zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus geschapen...” Geschapen, niet opgelapt. “...om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen. Bedenkt daarom dat gij, die vroeger heidenen waart naar het vlees, en onbesneden genoemd werdt door de zogenaamde besnijdenis ...” Hij haalt hier zowel het onbesneden zijn als de besnijdenis onderuit. “... die werk van mensenhanden aan het vlees is, dat gij te dien tijde zonder Christus waart, uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vreemd aan de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld. Maar thans in Christus Jezus zijt gij, die eertijds veraf waart, dichtbij gekomen door het bloed van Christus. Want Hij is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt ...” Niet de Jood tot heiden of de heiden tot Jood. “... en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft, doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande ...” Al deze offers en al die dingen die God tegen Mozes zei.

“... buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot één nieuwe mens te scheppen.” In Zichzelf, in Zich heeft Hij de twee tot één nieuwe mens gemaakt, door voor ons te sterven en voor ons op te staan. Daardoor is er een nieuwe schepping gekomen. “En de twee, tot één lichaam verbonden ...” Dat is de gemeente. “... weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft.” De vijandschap van de natuurlijke mens; dat wat de oorzaak was. De trots van de Joden kwam voort uit de natuur. “En bij zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart (heidenen), en vrede aan hen, die dichtbij waren (Joden); want door Hem hebben wij beiden in één Geest de toegang tot de Vader. Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods.”

Sommigen willen ons laten geloven dat wij, christenen uit de heidenen, er eigenlijk maar een beetje bijhangen. Maar dat het God *eigenlijk* gaat om Israël. Maar de kern van Gods plan is: “Om alles wat in de hemelen en op de aarde is onder één hoofd, dat is Christus, samen te vatten” (Ef. 1:10). Dat is het wezen van deze Efezebrief. Alles tot één te maken. O, wat zal dat heerlijk zijn! Alles wás één, lang, lang geleden. Toen kwam er opstand onder de engelen en er was verdeeldheid. En vanaf dat moment is er verdeeldheid geweest. Maar er komt een tijd dat *alles één* is in Christus Jezus, dat het hele heelal een uitdrukking is van dat ene Hoofd: Christus Jezus. Alles wat in de hemelen en op de aarde is. Wat daar tegenin gaat, is verdorven, is er niet meer. Het functioneert niet meer. Het is in de hel. God heeft vrede gemaakt, eenheid. Geen tussenmuren meer, geen tussenscheidingen. Niet van jij en ik en die broeder dit en dat. Die denkt zus en die denkt zo. Er is één nieuwe schepping in Christus. Het oude is voorbij. En alles en in allen is Christus. Dat is de bedoeling van de Here. “Hij is als hoofd boven al wat is”, nu al, in principe, “gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt” (Ef. 1:22,23).

Dat is de bedoeling, dat in alles Christus is. Alles is Christus. Er is geen eeuwige toekomst voor Israël. Er is wel toekomst, maar geen eeuwige. Maar voor de gemeente van Jezus Christus is er een eeuwige toekomst. Al datgene wat Christus is zal er zijn, niets anders meer. We zien het nog niet om ons heen in deze wereld, maar God verlangt, God wil dat wij als gemeente van Jezus Christus, als gelovigen, laten zien dat Hij vrede gemaakt heeft. In Zichzelf. En dat het nu voor ons vrede met God is en vrede met elkaar. Door die ene nieuwe schepping.

Wat droevig dat Gods volk verscheurd en verdeeld is, dat het zich

afscheidt en kwaad spreekt. Hoe is het mogelijk? Omdat men niet staat op die ene waarheid die Christus is. De waarheid van de nieuwe schepping. We moeten dit door geloof in ons leven waar maken, voorzover het van ons afhangt. En aan de overheden en machten in de hemelse gewesten de onnaspeurlijke rijkdom van Christus verkondigen (Ef. 3:10). We moeten de veelkleurige wijsheid van God bekend maken. Het blijft veelkleurig – prijs de Heer – maar het is die ene wijsheid Gods die in Christus Jezus is, in wie al de schatten van wijsheid verborgen zijn. Van eeuwen her is het verborgen gebleven in God de Schepper. Maar thans, door middel van de gemeente, wordt die bekend gemaakt aan de overheden en de machten. Daarom zijn wij hier vandaag, als broeders en zusters. Wij moeten laten zien aan de overheden en de machten dat wij één zijn. Dat niets ons kan scheiden van Christus en niets ons kan scheiden van elkaar. Dat is het getuigenis. En wat probeert de duivel altijd? Te verdelen, te scheuren, verwarring te brengen onder Gods kinderen. Wat een uitdaging om samen niet over verschillen te spreken, maar over dat centrale object, die Persoon, Christus Jezus. Daar vind je elkaar. Daar vind je eenheid. We kunnen verschillen van opvatting hebben; dat doet er niets aan af, zolang de Here Jezus Christus maar ons hart beheerst. Daar is het getuigenis.

O, moge er een getuigenis zijn in ons midden naar alle vijanden toe die we om ons heen hebben, dat we mogen laten zien wie Christus is. Hij is onze vrede. Geen plaats meer voor mijzelf; geen plaats meer voor mijn meningen. Alleen plaats voor Zijn meningen. Geen plaats meer voor mijn leven, alleen voor Zijn leven in mij. O, als Gods volk dit zou verstaan, dan hingen we niet allerlei Israëls theorieën aan, zoals we hier in Nederland zien. Dan zagen we de waarheid die in Christus is; dan waren we gegrepen daarvan. Dan wilden we het iedereen vertellen, Jood en heiden: “Christus Jezus is het antwoord! Een nieuwe schepping in Hem!”

Dit brengt ons tot het einde, de waarheid in Christus. Dit brengt ons erdoor, door verzoeken van de duivel, aanvallen, verdrukking mischien. “Ik ben gestorven, ik leef niet meer. Christus leeft in mij.” Dan kunnen we, zoals Paulus aan het eind van zijn leven in de tweede Timoteüsbrief, zeggen: “Ik heb het geloof behouden”. In een andere vertaling staat: “Ik heb het geloof van Jezus behouden.” Het is het geloof van Jezus. Het oude is voorbij; het nieuwe is gekomen. “En allen, die zich naar die regel zullen richten, vrede en barmhartigheid kome over hen en ook over het Israël Gods.”

Albert Postma

VISIE VOOR DE GEMEENTE

*“Waar geen visie is, komt het volk om” (Spr. 29:18 Eng. vert.)
“Indien openbaring ontbreekt, verwildert het volk” (N.B.G.)*

Zonder visie kan Gods volk Zijn plan en bedoeling met de gemeente voor deze laatste dagen niet vervullen. Zonder visie is de focus van de gemeente niet eenparig, maar versnipperd, waardoor de gemeente weinig te betekenen heeft in de wereld. Hoewel de volgende gedachten verre van volledig zijn in de behandeling van dit onderwerp, kunnen ze hopelijk toch een fundament verschaffen voor inzicht in Gods visie en doel voor Zijn gemeente.

Als we dit onderwerp in beschouwing nemen, is het belangrijk om vooropgezette ideeën over visie aan de kant te zetten. Bijvoorbeeld wanneer iemand aan visie en doel denkt in algemene zin, wordt de nadruk gewoonlijk gelegd op het idee van iets doen: wat wil God dat wij *doen*? De meeste organisaties omschrijven hun doel in termen van functie en ze ontwikkelen strategieën om die functie zo effectief mogelijk uit te voeren. De nadruk wordt gelegd op een eenjarig, een vijfjarig of misschien wel een tienjarig plan met bepaalde strategieën om de gestelde doelen te bereiken. Hoewel zo'n benadering voor visie en planning uitstekend kan werken in vele organisaties, schijnt de bijbel een ander uitgangspunt voor de gemeente te hebben. Zoals een oudere broeder tegen een jong christen zei die wilde weten wat God zou willen dat hij met zijn leven deed: “Misschien is God meer geïnteresseerd in wat je *bent* dan in wat je *doet*”. Onze visie voor de gemeente moet daarom meer gericht zijn op wat de bijbel zegt wie we in Christus zijn dan op wat we moeten doen. Ons “doen” vloeit dan voort uit wat we “zijn”.

Behoudenis in Christus

Om beter te begrijpen wie we in Christus zijn, moeten we teruggaan naar de tijd voordat we christen waren. Wij waren, zoals de apostel Paulus het zegt, geestelijk dood als gevolg van de zonde (Ef. 2:1-3). We bedoelen

hiermee dat we vervreemd van de Schepper in deze wereld geboren werden, wegens onze aangeboren zelfgerichtheid, die het gevolg is van de oerzonde zoals beschreven in Genesis 3. We waren niet bij machte onze natuur te veranderen en het weer goed te maken met God, hoe hard we het ook probeerden. Wij waren gedoemd tot een eeuwigheid gescheiden van de Oorsprong en Bron van het leven zelf. Zo'n bestaan is letterlijk de hel. "God echter, die rijk is aan erbarmen, heeft, om zijn grote liefde, waarmee Hij ons heeft liefgehad, ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen, mede levend gemaakt met Christus – door genade zijt gij behouden ..." (Ef. 2:4,5). Dit is een diepgaande en fundamentele leerstelling van ons geloof. Wij geloven vast dat als een mens niet in zekere mate inziet hoe diep verdorven hij is en daarom een Verlosser nodig heeft, hij nooit de omvang van Christus' verlossingswerk op Golgotha naar waarde kan schatten, en slechts in beperkte mate Gods visie en doel voor zijn leven kan verstaan en uitvoeren. Wat Christus gedaan heeft door ons van het eeuwig verderf vrij te kopen, zou alleen al genoeg moeten zijn om ons te motiveren tot een diepgaande en innige relatie met Hem.

Vervolgens moeten we ver boven de oppervlakkige mentaliteit uit gaan, die het westerse christendom in de laatste eeuw zozeer kenmerkt, een christendom dat verlossing allereerst ziet als gered zijn van de hel, de uiterste consequentie van onze zonde. Onze behoudenis gaat dieper; we worden behouden van de slavernij van de macht der zonde. Als we dat inzien, begrijpen we ook dat echte verlossing niet een simpele "brandverzekering" is, maar een goddelijke daad die praktische consequenties voor ons dagelijks leven moet hebben. Als Christus gestorven is om ons van de slavernij van de zonde te bevrijden, is het een onaanvaardbare tegenstelling als wij blijven leven volgens de zelfzuchtige principes van de onweergeboren natuur. "Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij (je oude zondenatuur) zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God" (Col. 3:2,3). "Derhalve, broeders, zijn wij schuldenaars, maar niet van het vlees, om naar het vlees te leven. Want indien gij naar het vlees leeft, zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zult gij leven" (Rom. 8:12,13). Met andere woorden, als wij werkelijk verlost zijn, zijn we letterlijk vrij van de macht der zonde, nu, en wij moeten dit uitwerken. "Blijf ... uw behoudenis bewerken met vreze en beven" (Fil. 2:12).

Hoewel niemand in alle opzichten volmaakt wandelt, gaat het God meer om de houding van ons hart als wij willen wandelen in de Geest, die ons helpt om de werkingen des lichaams te doden (Rom. 8:13). Als wij

helder zien waaruit wij verlost zijn, beseffen we wat een invloed die verlossing heeft op ons dagelijks leven in deze wereld.

Geroepen om Zijn lichaam te zijn

We hebben tot zover over onze zonde gesproken en het verlossend werk van Christus. Maar God heeft zoveel meer en het is Zijn wil dat we inzicht hebben in nog een andere, diepe en levensveranderende waarheid. We zijn niet alleen zondaren die verlost zijn van de zonde door het verlossingswerk van Christus, we zijn ook geroepen om het lichaam van Christus hier op aarde te zijn. Op dezelfde manier waarop Jezus één was met God, moeten wij individueel ook één zijn met Hem (Joh. 17:21-23). Paulus spreekt over “de gemeente die Zijn Lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt” (Ef. 1:23) ... “een woonstede Gods in de Geest” (Ef. 2:22) ... “opdat gij vervuld wordt tot *alle* volheid Gods” (Ef. 3:19). Dit is zo’n hoge roeping dat ons natuurlijk denken moeite heeft de realiteit daarvan te bevatten. Niettemin is dit het duidelijke onderricht van het Nieuwe Testament en wij worden door Paulus opgeroepen onze visie niet te verlagen tot ons niveau, maar juist opgetrokken te worden tot het bijbelse niveau (Ef. 1:17,19 en 3:18,19). Uiteraard moeten we niet tot de dwaling vervallen dat we goden zijn vanwege onze eenheid met God. Dat is de dwaling van oosterse godsdiensten en de New Age filosofie, die eenheid zoekt met de allesomvattende “god” van de natuur, wat leidt tot de vergoddelijking van de mens. Dat kan onze theologie als christen niet zijn. Hij blijft altijd de Schepper en wij Zijn schepselen. Wij zijn ook niet beter dan zij die niet wedergeboren zijn en we hebben ook geen enkele grond om neerbuigend op andere mensen neer te zien. Toch zegt het Woord dat wij één moeten zijn met God en dat wij Hem moeten toestaan om Zich in Zijn volheid uit te drukken door middel van de gemeente, Zijn lichaam.

We hebben nu gezien dat als we een visie voor “het werk”, voor “doen” hebben voordat wij deze diepere waarheden verstaan, we “het paard achter de wagen spannen”. Paulus geeft de juiste volgorde in zijn Efezebrief. De eerste drie hoofdstukken gaan over wat de gemeente is, het lichaam van Christus, en daarna spreekt hij in hoofdstuk vier en vervolgens erover hoe de gemeente zich behoort te gedragen (het doen). Nadat de Efeziërs gezien hebben wat het betekent gemeente te zijn (het lichaam van Christus), doet Paulus een beroep op hen “om te wandelen waardig de roeping waarmee gij geroepen zijt” (Ef. 4:1). Het “doen” is het gevolg van

het “zijn”. De visie om iets te doen kan niet voorafgaan aan de visie wie we zijn.

Het doel van de gemeente

Het is interessant dat wij, als we het Nieuwe Testament lezen, niet die nadruk op doelstellingen en planning zien die we tegenwoordig in zoveel kerken zien. We zien daarentegen dat de belangrijkste prioriteit in het Nieuwe Testament is om de gemeente op te bouwen in de liefde (Ef. 4:16) tot “de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus” (Ef. 4:13). We geloven dat Paulus begreep dat de gemeente haar functie in deze wereld alleen kan vervullen als ze deze volheid en volwassenheid in Christus nastreeft. Wij zien zelfs in Efeze 4 dat het dienstbetoon waar alle leden aan behoren bij te dragen, niet in de eerste plaats bedoeld is om de wereld voor Christus te winnen, maar om de gemeente op te bouwen “tot de maat van de wasdom der volheid van Christus”. Paulus zag in dat de gemeente al de strategieën en plannen en visies die de mens tot zijn beschikking heeft kan hebben, zonder dat Gods doel en voornemen bereikt wordt. Het is juist de volheid van Christus, uitgedrukt door de gemeente, die Gods doelen op aarde realiseert. En alleen als de wereld de liefde van Christus opmerkt, die praktisch in de gemeente werkzaam is in de gewone dagelijkse dingen, wordt de realiteit van Christus zichtbaar in de wereld (Joh. 15:35; 17:23). Alleen als de gemeente waardig wandelt aan de roeping waarmee ze is geroepen zal ze “het zout der aarde” en “het licht der wereld” zijn (Mat. 5:13,14). In deze zin is de belangrijkste visie die we kunnen hebben die van wie wij zijn (het lichaam van Christus) en de daarmee overeenkomende heiligheid waarin we moeten wandelen.

Gods roeping is allereerst voor individuele leden van de gemeente, waarvan iedereen unieke en elkaar aanvullende gaven heeft, “onderscheiden naar de genade, die ons gegeven is” (Rom. 12:6). De unieke persoonlijkheid en visie van elke plaatselijke gemeente kan alleen gerealiseerd worden als de individuele leden beginnen te functioneren “naar de kracht die elk lid op zijn wijze oefent”, zodat daardoor “deze groei van het lichaam om zichzelf op te bouwen in de liefde” teweeggebracht wordt (Ef. 4:16).

Als wij één doel voor onze eigen plaatselijke gemeente hebben, laat het dan zijn dat we “allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereiken, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom

der volheid van Christus”. En hebben we visie hoe dit tot stand komt? Ja! Het gebeurt als ieder lid persoonlijk zijn dienst vervult, “naar de kracht die elk lid op zijn wijze oefent.” Wij geloven dat een zodanige gemeente Gods doeleinden op aarde vervult.

Geen blauwdruk

Het leiderschap van een plaatselijke gemeente heeft geen blauwdruk voor de toekomst. God schijnt beschikbare mensen in de gemeente te roepen om te dienen naar hun speciale gaven. Deze personen hebben dan een algemeen besef van Gods roeping en gaven, maar toch niet altijd een duidelijk omljnd idee over hoe deze gaven gebruikt moeten worden. Dat komt pas als ze in geloof uitgaan, vertrouwend op God om hun stappen te leiden. Paulus is een voorbeeld daarvan. Hij werd geroepen als apostel voor de heidenen. En toch kreeg Paulus geen blauwdruk voor zijn bediening. Hij diende slechts binnen het terrein van zijn roeping volgens de leiding van Gods Heilige Geest. Er waren tijden dat Paulus duidelijk tegen een muur opliep als hij Gods roeping zocht te vervullen. Een illustratie daarvan zien we in Handelingen 16:6 en 7. Paulus en zijn metgezellen trokken door Frygië en Galatië, maar werden door de Heilige Geest verhinderd het woord te spreken in Asia. Nadat ze bij Mysië kwamen, probeerden ze naar Bitynië te reizen. Dit was hun doel en plan, maar vers 7 zegt dat de Geest van Jezus het hun niet toeliet. Pas toen ze verder gingen naar Troas bevestigde de Here hun dat ze naar Macedonië moesten. Dit is wat je “progressieve visie” kunt noemen. Het is duidelijk dat ze geen blauwdruk hadden van waar ze naartoe moesten. Zij hadden geen visie voor Macedonië op dat moment, maar wilden naar Bitynië. Het was toen ze wandelden in geloof en God vertrouwden dat Hij hen zou leiden, wandelend in het licht dat ze hadden, dat ze naar de juiste plaats voor hun bediening geleid werden. De visie kwam niet in één keer, toen ze wachtten in Derbe en Lystra, maar stap voor stap, toen ze in geloof verder trokken zonder precies te weten waar ze heen moesten, maar in vertrouwen op God dat Hij hen stap voor stap zou leiden.

God geeft ons misschien slechts zoveel licht als we voor de eerstkomende tijd nodig hebben. Hoewel we beseffen dat planning op lange termijn soms nodig en belangrijk is, is het onze algemene ervaring dat we moeten wandelen in wat we nu zien, voordat God onze ogen opent voor de volgende stap of fase van Zijn plan.

Verwachten wij het verkeerde?

Laten wij oppassen dat wij niet zijn zoals de Joden in de tijd van Jezus, die uitkeken naar het Koninkrijk van God, maar het misten toen het kwam, omdat ze uitkeken vanuit een verkeerde verwachting. Ze misten niet alleen het Koninkrijk, maar verwierpen ook de Koning, omdat hun verwachtingen en vooropgestelde denkbeelden misplaatst waren. Van nature zijn wij net zo als die Joden; wij hebben dezelfde neiging om ons te richten op onze “natuurlijke” verwachtingen en eigen gedachten over hoe de gemeente moet zijn. En zo missen wij de diepte van wat God doet, tenzij wij Hem nederig vragen onze ogen te openen, zodat wij de dingen leren zien vanuit Gods perspectief.

Kijken wij uit naar een grootse charismatische beweging, een supergemeente compleet met geestelijk vuurwerk? Als dat zo is zijn we misschien teleurgesteld in de kerk in haar huidige vorm (en in God zelf). Misschien werkt God op veel subtielere, diepere wijze en wil Hij een stil innerlijk werk in individuele gelovigen doen om Zijn volk voor te bereiden op de tijd die komt.

Dit niveau van “werken van de Heilige Geest” is dan misschien niet zo spectaculair als de charismatische ervaring, maar gaat veel dieper. Ik vroeg onlangs aan een gerespecteerde kerkleider wat God aan het doen was in zijn gemeente. Hij gaf een interessant antwoord. Hij zei: “Niets spectaculairs, alleen een rustig onderricht aan de heiligen om hen te leren trouw te zijn in de kleine dingen, hun dagelijks leven voor de Here te leven en geestelijk te groeien naar het karakter van Christus.” Ik wil u vragen: groeien wij naar het karakter en wezen van Christus? Neemt Zijn heerschappij toe in de gewone dingen van alledag? Zijn wij trouw in de kleine dingen? Jezus zei: “Wie in zeer weinig getrouw is, is ook in veel getrouw” (Luc. 16:10).

Broeders en zusters, laten wij de diepe dingen die God wil doen in ons leven en in de gemeente niet missen vanwege misplaatste verwachtingen of vooropgezette denkbeelden.

Tekenen van de tijd

Als we nauwkeurig op de “tekenen van de tijd” letten, zien we dat we te maken hebben met een snel toenemende verandering van sociale waarden en mentaliteit. Meer en meer zien we hoe alle waarden relatief worden en dat er geen absolute waarheden meer zijn. Zo’n visie ziet het

christendom, dat gebaseerd is op een absolute God, als uit de tijd en een bedreiging voor de gezonde evolutie van een nieuwe wereldorde. De twee systemen zijn niet te verzoenen, zij kunnen niet naast elkaar bestaan. Er zal een toenemend conflict zijn en het zal ons veel kosten om een duidelijk standpunt voor Christus en de christelijke ethiek in te nemen, zoals sommigen al ondervinden. Het zal ongetwijfeld onze kinderen nog meer kosten. Zijn wij hierop voorbereid om standvastig te staan? (zie 1 Thes. 5:4-6). Zo'n voorbereiding komt niet in de eerste plaats door opwindende charismatische ervaringen, maar door de gewone dagelijkse dingen waarin de Heilige Geest ons karakter vormt naar het beeld van Christus. En alleen wie getrouw is in kleine dingen kan getrouw zijn in veel, en is voorbereid op wat er gaat gebeuren. Of steken wij liever de kop in het zand? Zijn wij bereid elkaars lasten te dragen en onze materiële dingen te delen? Zijn wij bereid in een christelijke gemeente radicaal te functioneren zoals in de eerste gemeente?

Wij geloven dat wat wij vandaag doen wat betreft onze gehoorzaamheid aan de Here van het grootste belang is om ons voor te bereiden op wat de toekomst gaat brengen (Mat. 7:24-27). Als wij geen ernst maken met onze gehoorzaamheid aan de Here *nu*, nu het nog betrekkelijk eenvoudig is, hoe zullen we dan reageren wanneer het echt moeilijk wordt? Een oppervlakkig en luchthartig christendom is gevaarlijk; het geeft ons voldoende godsdienst om ons in slaap te sussen, maar heeft geen diepte die nodig is om de fundamenten sterk genoeg te bouwen om de komende stormen te kunnen weerstaan. Hoe wij vandaag bouwen maakt alle verschil in hoe wij morgen leven. “De mieren zijn een volk zonder kracht, toch bereiden zij hun spijs in de zomer” (Spr. 30:25).

Laten wij onze tijd niet verknoeien zoals de sprinkhaan in de fabel van Aesopus. Later betaalde hij de prijs, toen de winterstormen losbraken.

De prioriteit van relaties

Er is niets in ons leven dat zo kostbaar is als onze relatie met God en met elkaar. Waarschijnlijk begrijpen mensen die een geliefde verloren hebben of in een crisissituatie verkeren dit het best. Wij worden zo gemakkelijk door de dingen van deze wereld afgeleid van de prioriteit om relaties op te bouwen. Wij hebben het zo druk met deze of die activiteit, dat het bouwen van relaties met andere gelovigen vaak verwaarloosd wordt. Ik kan niet genoeg benadrukken hoe gevaarlijk het is relaties te verwaarlozen. Ik wil zelfs zover gaan dat ik zeg dat als wij een inniger gemeenschap

met de Here en onze broeders en zusters verwaarlozen, we tot de Here moeten gaan en door Zijn Geest ons leven moeten herzien. En laten we niet zo zelfzuchtig en kinderachtig zijn dat we wachten tot anderen het initiatief nemen. Ware liefde zet de eerste stap. Laat me een simpel voorstel doen: als iedere toegewijde familie of alleenstaande in een plaatselijke gemeente één daad van gastvrijheid per week doet (bijvoorbeeld iemand te eten vragen, of iemand opzoeken of samen koffie drinken) zouden we zien dat er iets wezenlijks in die gemeente gebeurt. De relaties onderling worden versterkt en dat staat Satan niet aan. Uiteraard is het doel van ons voorstel niet dat we over koetjes en kalfjes praten, maar het gaat er om dat we oprecht verlangen anderen te leren kennen en gemeenschap hebben rondom Christus. We moeten de moed hebben om hen die we niet goed kennen ook op te zoeken en niet alleen onze ouwe trouwe vrienden. Het Griekse woord voor gastvrijheid betekent letterlijk: een liefde voor vreemdelingen.

Ik ben er van overtuigd dat onze relaties in het lichaam van Christus inniger en geestelijker worden. Het gebeurt niet vanzelf. Het vraagt initiatief van onze kant, maar werpt dan ook zijn vruchten af. Maar onze praktische gastvrijheid en nadruk op mensen in plaats van dingen en het versterken van de broederband kon wel eens meer waarde hebben dan veel spectaculaire vormen van bedieningen. “Laat de broederlijke liefde blijven” (Heb. 13:1) ... “... bijdragend in de noden der heiligen, legt u toe op de gastvrijheid” (Rom. 12:13) ... “Hebt bovenal bestendige liefde jegens elkander” (1 Pet. 4:8).

Besluit

Laten we bidden dat we oren hebben om te horen wat God te zeggen heeft tot ons als lichaam van Christus, en dat we niets zullen missen van wat de Here doet doordat wij onze ogen ergens anders op gericht hebben.

Laten wij ook bidden dat wij allemaal minder op onszelf gericht zijn en meer op Christus en onze broeders en zusters, niet alleen met de tong, maar ook daadwerkelijk. *Alleen* als wij naar elkaar toe groeien in de liefde van Christus, zullen we de wereld om ons heen kunnen bereiken en beïnvloeden. Jezus zei: “Hieraan zullen allen weten dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander” (Joh. 13:35). Frances Schaeffer noemt dit hét kenmerk van het ware christendom. Laten we niet langer bezig zijn met onze kerkprogramma's, bouwprojecten, vijfjarenplan enzovoort, maar laten we ons richten op de praktische simpele visie die

Christus zelf voor Zijn gemeente heeft, opdat wij “in staat zijn te vatten ... de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods” (Ef. 3:19). Deze visie is onpeilbaar diep en toch zo eenvoudig dat we het missen tenzij we ogen hebben om te zien en oren om te horen wat God in dit uur wil zeggen.

Moge dit niet alleen maar theoretische theologie zijn, maar iets levends waarvoor we zelfs ons leven willen inzetten. Het is mogelijk, want het is tenslotte het normale christelijke leven zoals Paulus dat leerde.

John Morrison